

Досю Ванковъ в 1898 г., Д-ръ *Захария Димитровъ* до 1908 г.¹⁾

Основитѣ на днешното трикатно здание, дѣто се помѣщава частъ отъ гимназията, сж положени благодарение щедростта на генералъ Столипинъ и Сливенския губернаторъ прѣзъ врѣме на окупацията *Ив. Ивановъ* (Бесарабски българинъ). Скоро били събрани 60,000 лева, но стигнали само за издигане основитѣ. Въ 1884 г. румелийското правителство отпуснало 600 лири съ условие гимназията да служи за казарма, додѣто се издѣлжатъ тия суми отъ Сливенската община.

Днесъ мжжката гимназия е съ двѣ здания — едното трикатно, подарено отъ Сливенската община (1839 г.), а другото — построено отъ държавата (1894 г.). Още прѣзъ окупацията генералъ Столипинъ помогналъ съ 1000 рубли за разни училищни помагала, а генералъ Скобелевъ — съ 150 рубли. Когато влѣзла подъ вѣдомството на румелийската дирекция на просвѣщението (1882 г.), била нарѣчена *Областча Реална гимназия*. Прѣзъ 1883—84 г. тя е имала седемъ класа. Между годинитѣ 1885 и 1888 г. се обърнала на *държавно петокласно педагогическо училище*, а отъ 1888 г. до 1890 г. — *държавна педагогическа гимназия*, отъ която година до днесъ тя е пълна *държавна мжжска гимназия*.

При Сливенската гимназия билъ основанъ и *пансионъ* (1-и окт. 1879 г.), който билъ управляванъ отъ френеца Ф. *Бертранъ*, разполагащъ съ музика отъ 34 души и ученически хоръ, управляванъ отъ дружинния командиръ *Головъ*, който впоследствие го прѣдава на *Йосифъ Каломати*, капелмайсторъ до скоро на военната музика при Сливенския 11-и пѣши полкъ. Пансионътъ е билъ закритъ въ 1886 г.

Подробности по персонала на Сливенската гимназия, тѣхнитѣ заплати, такива по училищнитѣ програми и випуски ще се намѣрятъ въ нейнитѣ отчети. Сливенската гимназия е била една отъ рѣдкитѣ на врѣмето си по училищень персоналъ. Повече отъ учителитѣ ѝ сж имали висше образование, а нѣкои отъ тѣхъ сж били чужденци — най-вече чехи, като братия Шкорпилови, Шакъ, Шоурекъ и т. н. Тукъ сж се стичали не само младежи отъ цѣла южна България, но и отъ сѣверна. „Тѣй нарѣчената *Областна Реална*

¹⁾ Мжно е да се изброятъ имената на всички учители — сливенци по разнитѣ кжтове на България. Прѣди всичко, липсватъ отчети за разнитѣ училища, а новитѣ такива не даватъ нужнитѣ биографически бѣлѣжки за учителския персоналъ. Отъ юбилейната книга на Габровската гимназия узнаваме, че тамъ сж учителствували сливенцитѣ: Д. Александровъ (отъ 1831 до 1883 г.—1892 г.), Никола Райновъ (прѣзъ 1886 г.), Дим. Стойновъ (1836 — 1887 г.) и Христофоръ Ангеловъ (роденъ въ Болградъ, но отъ родители сливенци, 1886—1888 г., а днесъ въ Софийската дѣв. гимназия).